

него, че най-малката непредпазливост води към гибелъ. Но вие не се плашете! Той познава пътя и опасноститъ. Гледайте: ние сме вече на другия бръгъ.

Не минава много време, и водачътъ съобщава, сочейки съ камшика си: „Ето вкамененитъ гори!“ И вие виждате отъ дветъ страни на пътя повалени голъми вкаменени стъбла.

Ние пътуваме бавно. Вамъ се иска да скочите, ала младиятъ водачъ ви задържа. Той разбира своята професия и не ви оставя напраздно да си губите времето. Вкамененитъ кжсове се увеличаватъ, най-последъ земята предъ насъ е обсипана съ такива дървета съ най-хубави бои: червени, черни, кафяви, сини, бѣли. Тукъ-тамъ блещатъ кристали. Като че ли нѣкоя небесна джга се е пръснала на парчета и тѣ сж нападали тукъ. Като че ли всички скжпоценни камъни на свѣта сж изсипани тукъ.

Нашиятъ водачъ отдавна се е спрѣлъ. Вие тичате радостно нагоре-надолу между тия чудеса. Можете ли да си вземете отъ тѣхъ? Да, но никой не може да вземе повече отъ четири килограма отъ тия разноцвѣтни скжпоценности. Правителството не позволява повече. По-рано могло пълни кола да се откарватъ. За да се запазятъ горитъ, правителството е издало горната заповѣдъ. И тѣй бждете предпазливи, иначе ще попаднете въ затвора.

Ние вървимъ по нататъкъ и разглеждаме огромнитъ пънове, на които народътъ е далъ особни названия. Ние стоимъ предъ каменния „топъ“ (орждие), катеримъ се по каменния „мостъ“, удивяваме се на „люлѣщата се греда“ — едно голъмо стъбло, закрепено въ срѣдата на единъ голъмъ блокъ . . .

Най-последъ се връщаме въ Адамана. Изъ пътя вие си задавате въпроса: „Какъ сж се образували тѣзи гори?“

Има много предположения.

Най-вѣроятнo е, че горещи извори, тѣй наречени **гейзери**, сж залѣли горитъ, повалили дърветата и, въ продължение на много вѣкове, сж ги вкаменили. Микроскопическитъ изследвания показватъ, че това сж били иглолистни дървета, каквито още се срѣщатъ по южнитъ бръгове на Тихия океанъ, — сжщо като нашитъ борики.

Луната вече бѣше издигната на синьото нощно небе, когато приближихме Адамана. Сребърень вуалъ покриваше пустата страна и заличаваше рѣзкитъ очертания. Ние стигнахме въ хотела уморени и гладни, ала нашитъ души бѣха изпълнени съ блъска на изминатия день. Кой другъ като насъ е пропжтувалъ презъ страната на скжпоценнитъ камъни?

